

Postřehy europoslance

**RICHARDA
FALBRA**

Naše odbory po Iránsku

Musel jsem se zasmát, když jsem se před časem v televizní debatě s ministrem Nečasem dozvěděl, že uvažuje o zavedení dánského modelu flexicurity, tj. maximální pružnosti na trhu práce. Zřejmě nevěděl, o čem mluví.

Dánsko je podle globálního indexu konkurenceschopnosti Světové obchodní organizace na třetím místě za Spojenými státy a Švýcarskem. Má velmi silné odbory (85 % pracujících je odborově organizováno) a vysokou úroveň sociálního dialogu. Dánské finanční trhy jsou čisté a transparentní, minimální překážky pro dovoz, trh práce nejpružnější v Evropě, nezaměstnanost 2,8 %. Nic z toho nebylo dosaženo uplatňováním neoliberálních receptů, zejména nízkými daněmi, slabým státem a privatizací veřejných služeb. Právě naopak: 50 % HDP jde v Dánsku na veřejné služby, má druhé největší daňové zatížení na světě a velké přerozdělování. Za vysoké daně mají Dánové zdarma zdravotní péči, podporu v nezaměstnanosti ve výši 95 % posledního výdělku po dobu 4 let, vzdělání všech stupňů zdarma, vysoké starobní důchody a nejkreativnější systém rekvalifikace a vzdělávání pracujících. Proto někteří ekonomové hovoří o solidárním kapitalismu.

Jak je to možné? Zřejmě díky respektovanému sociálnímu dialogu, který přináší tzv. Kodaňský konsensus, a také proto, že Dánové jsou luteráni, nelžou, nekradou, chovají se k sobě slušně a jejich politici nejsou polovzdělání a zakomplexovaní tupci!

Sledujeme-li zvěrstva, která současná vláda vydává za reformu, chování naší vlády k odborům, které se vyznačuje agresivní stupiditou naposledy manifestovanou prohlášením, že protestní kampaň ČMKOS proti tzv. reformám je vlastně odstartováním předvolební kampaně ČSSD, mám pro ministra Nečase a premiéra Topolánka lepší řešení: „iránský model“.

Iránští pracující mají teoreticky právo se odborově sdružovat, ale jsou zastupováni „Domem pracujících“, státem placenou institucí. Stávky nejsou povoleny, a pokud k nim dojde, pak jsou organizátoři vězněni nebo bičováni! Iránští mulláhové na odboráře neřvou jako náš premiér. Bičování je účinnější! To by bylo něco!

Postřehy europoslance

**RICHARDA
FALBRA**

Hvězdy sociálního smíru

Vystoupení našeho premiéra a také ministra práce a sociálních věcí na sociálním summitu 13. března v Bruselu mě vede k napsání těchto řádků. V roce 1990 prohlásil tehdejší poslanec Federálního shromáždění Miroslav Macek, že „odborům je třeba zakroutit krkem“. Od té doby jsme čas od času svědky hlubokomyslných úvah pravicových politiků o tom, co by odbory měly a neměly. Společným jmenovatelem těchto výroků je naprostá neznalost toho, proč odbory vznikly, co během více než sta let existence dokázaly a proč je i dnes jejich role důležitá. Zvláštní postavení odborů zajišťuje téměř stoletá činnost tripartitní Mezinárodní organizace práce. Desítky úmluv ratifikovaných většinou demokratických států určují poměrně přesně rámec pro jejich působení. Evropská unie, již jsme se stali členy před několika lety, roli odborů respektuje a jedním z hlavních pilířů evropského sociálního rozměru je proto sociální dialog.

Summitu v březnu se zúčastnili představitelé slovenské, české a francouzské vlády. Jde o stálou praxi, na základě které se scházejí představitelé země předsedající EU a dvou dalších zemí, jejichž předsednictví bude následovat. Účastníci letošního sociálního summitu si ke svému zděšení vyslechli od našich představitelů „moudré“ myšlenky. Podle Mirka Topolánka jsou sociální otázky odvislé od konkurenceschopnosti, mají se řešit doma a ne v EU a v tripartitě má být vláda jen jako arbit. Dále vyjádřil obavy z posilování sociálního rozměru EU. „Vhodně“ ho doplnil ministr Petr Nečas řečmi o nebezpečí příliš velkých pravomocí odborů. Za svá vystoupení sklidili oprávněnou kritiku a posměch. Oni však reagovali podobně jako v českém Parlamentu: smáli se. Arogantní euroburani...

Čeští odboráři, které na summitu zastupoval místopředseda ČMKOS Zdeněk Málek, se tak dočkali alespoň určité satisfakce. Když totiž svým kolegům v Evropské odborové konfederaci vyprávěl o neuvěřitelných výrocích na adresu odborů v Česku, o tom, že prezident republiky zasahuje do kolektivního vyjednávání ve Škodě Auto a o obviňování odborů ze vstupování do politiky, mnohdy jim odmítají věřit. Inu, těžký je život odboráře v Česku.